

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: V. Y., nar. X, státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem nám. 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 8. 2021, č. j. MV-106520-5/SO-2021

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 6. 9. 2021 doručenou zdejšímu soudu následujícího dne domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 8. 2021, č. j. MV-106520-5/SO-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“) ze dne 11. 5. 2021, č. j. OAM 455-17/ZR-2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž Ministerstvo zrušilo žalobci platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovilo podle § 77 odst. 3 téhož zákona lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal nesprávné právní posouzení, nedodržení zásad správního řízení a nezjištění skutkového stavu k rozhodnému dni. Konkrétně blíže uvedl, že nesprávné právní posouzení se týkalo neunesení důkazního břemene žalovanou ohledně skutkových zjištění důležitých pro projednávanou věc. Zároveň byla porušena zásada objektivního a nestranného přístupu, neboť v rozhodnutí žalované byly zohledněny pouze okolnosti svědčící v neprospěch žalobce nikoliv okolnosti svědčící v jeho prospěch. Správními orgány dovozený závěr porušuje princip předvídatelnosti rozhodnutí, neboť se jedná o ryze právní hodnocení správního orgánu a nikoli o dostatečné zohlednění skutečností předpokládaných zákonem a vyplývajících z ustálené praxe. Pro žalobce jde současně o nepřiměřeně přísné rozhodnutí. Správní orgány neobstaraly ani dostatečné podklady ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, aby zjistily, zda byla nalezena spravedlivá rovnováha mezi zájmy cizince, jeho rodinou a zájmy společnosti. Správní orgány tak nemohly dospět k závěru, že prvostupňové rozhodnutí je přiměřené z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Právní zástupce žalobce se ve své praxi setkal s případy, v nichž Ministerstvo provádí výslechy dětí, případně partnerů cizinců, kterým ruší pobyt i bez návrhu. Toto tvrzení dokládá odkazem na obdobný případ vedený pod sp. zn. OAM-1096/ZR-2014. Proto požádal, aby krajský soud provedl důkaz tímto správním spisem. Navrhl rovněž provedení svědecké výpovědi své manželky a nezletilé dcery. Žalovaná porušila zásadu legitimního očekávání zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu tím, že po žalobci vyžadovala, aby výslech jeho dcery a manželky navrhl.
3. Správní orgány také nedostatečně zvážily dopad rozhodnutí na jeho soukromý a rodinný život. Jejich argumentace se opírá pouze o velmi formální argumenty, které jsou nadto velmi obecné. Žalobce nese za svůj trestný čin velmi tvrdé následky spočívající ve vykonání trestu odnětí svobody a vykonání ostatních trestů (propadnutí rodinného domu a peněžitý trest). Také trpí vážnou psychickou poruchou, která se projevila pravděpodobně v souvislosti s jeho omezením na svobodě. Pokud by správní orgány zjistily skutkový stav důkladně a důkladně posoudily dopady prvostupňového rozhodnutí, musely by dospět k závěru, že toto není přiměřené. K žalobě připojil lékařskou zprávu, z níž plyne, že trpí paranoidní psychózou a musí být přešetřován v přítomnosti manželky.

4. Napadené rozhodnutí je dle žalobce rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná se k podané žalobě vyjádřila podáním ze dne 1. 11. 2021. V napadeném rozhodnutí dostatečně zhodnotila okolností svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, zabývala se rodinnými a soukromými poměry a věnovala se také zkoumání interakcí dcery a manželky žalobce se žalobcem v době jeho pobytu ve vězení. Zároveň definovala nejlepší zájem dítěte ve smyslu Úmluvy o právech dítěte. Proto odmítla námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu. K námitce vážné psychické poruchy uvedla, že nedisponuje a v rámci řízení o odvolání nedisponovala žádnou lékařskou zprávou, která by tento stav potvrzovala. Žalobce měl možnost takovou lékařskou zprávu předložit v rámci odvolacího řízení, avšak tak neučinil. Žalovaná rozhodovala na základě výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob, z něhož neplývalo, že by byl žalobce podmíněčně propuštěn. I v případě podmíněčného propuštění trvá aktuálnost ohrožení veřejného pořádku, neboť se žalobce stále neosvědčil. Dcera žalobce měla právo se k věci vyjádřit, ale nevyjádřila se a takové vyjádření nebylo přiloženo ani k samotné žalobě. Správní orgány zároveň uvedly, z jakého důvodu nepřistoupily ke svědecké výpovědi dcery.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž by nařizoval jednání, za splnění podmínek vyplývajících z § 51 s. ř. s.
7. Podstatou sporu v projednávané věci otázka, zda v případě žalobce byly dány důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

IV. A Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

8. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.
9. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl

nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím závázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle Nejvyššího správního soudu pak **pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

10. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož dle něj nebyly naplněny požadavky uvedené v § 3 správního řádu, tedy že nebyl zjištěn skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.
11. Soud se s žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí neztotožnil a napadené rozhodnutí považuje za plně přezkoumatelné. Napadené rozhodnutí je žalovanou dostatečně odůvodněno a žalovaná se v napadeném rozhodnutí vypořádala s námitkami žalobce. Skutkový stav k posouzení otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života byl zjištěn dostatečně a správními orgány zjištěné skutečnosti jsou postačující pro následné posouzení potenciality dopadu zrušení pobytového oprávnění do soukromého a rodinného života žalobce. Nelze tak mít jakékoliv pochybnosti stran zjištěného skutkového stavu. Žalovaná neměla dle žalobce unést důkazní břemeno ohledně skutkových zjištění důležitých pro projednávanou věc, nicméně ze správního spisu je evidentní, že žalovaná a před ní prvostupňový orgán zjistili náležitě skutkový stav (ať již se jedná o opis z rejstříku trestů založený ve správním spisu, příslušná rozhodnutí trestních soudů, tak vyjádření Věznice Heřmanice a Vazební věznice Brno ve vztahu k výkonu trestu odnětí svobody a vazby žalobcem). V této souvislosti žalobce namítal neprovedení svědeckých výpovědí manželky a dcery žalobce. Správní orgány však dostatečně odůvodnily, proč ke svědeckým výpovědím nepřistoupily, nadto za situace, kdy žalobce jejich svědeckou výpověď v průběhu správního řízení nenavrhoval, ačkoliv takový návrh mohl uplatnit. Není-li žalobce spokojen s posouzením zjištěného skutkového stavu, nejedná se o důvod, který by zakládal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
12. Dále je možné k otázce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvést, že rozhodnutí žalované je postaveno na řádně uvedených ustanoveních zákona a žalovaná také jasně

uvedla, z jakých dokumentů (a dalších důkazních prostředků) při svém rozhodnutí vycházela.

13. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí i ta skutečnost, že žalobce s napadeným rozhodnutím bez jakýchkoliv problémů v žalobě argumentačně polemizuje, uvádí své právní názory odlišné od názorů žalované a celkově mu nečiní problém napadené rozhodnutí podrobit svému „přezkumu“ jako účastníku řízení.
14. Soud tedy k uvedené námitce nepřezkoumatelnosti na základě výše uvedených důvodů konstatuje, že ji shledává nedůvodnou.

IV. B Nesprávné právní posouzení

15. Klíčovou námitkou v projednávané věci je naplnění důvodů pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tj. zda správní orgány k závěru o zrušení trvalého pobytového oprávnění žalobci dospěly v souladu se zákonem.
16. Žalobce uvádí, že skutkový stav byl zjištěn nedostatečně, a proto není možné objektivně posoudit všechny okolnosti případy. Správní orgány dle žalobce neuvážily všechny okolnosti svědčící v jeho prospěch.
17. Ze spisového materiálu vyplynuly následující skutečnosti. Dne 17. 2. 2021 zahájilo Ministerstvo z moci úřední řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a to na základě aktuálního výpisu z rejstříku trestů žalobce, rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 13. 7. 2020 č. j. 10 T 28/2020-1510, a rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 10. 2020, č. j. 8 To 312/2020-1541, z nichž vyplynulo, že žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 30 měsíců za zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a dále k trestu propadnutí majetku v podobě propadnutí rodinného domu a k peněžitému trestu ve výši 1 000 000 Kč. Ministerstvo si vyžádalo rovněž sdělení Vězeňské služby, která v přípisu ze dne 11. 2. 2021 uvedla, že žalobce je v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Heřmanice ode dne 26. 6. 2019 s předpokládaným koncem věznění dne 26. 12. 2021 (vazba trvala od 26. 6. 2019 do 13. 10. 2020). Z přípisu Vězeňské služby, Věznice Heřmanice, ze dne 8. 3. 2021 dále zjistilo, že žalobce realizoval návštěvy jen ve výkonu vazby ve Vazební věznici Brno v 34 případech a po přemístění žalobce do Věznice Heřmanice byly z důvodu protiepidemických opatření v souvislosti s prokázaným výskytem koronaviru návštěvy zakázány. Je proto využívána forma kompenzačního opatření prostřednictvím videohovoru Skype, který žalobce využil v jednom případě dne 6. 1. 2021 s manželkou L. Y. Vazební věznice Brno na dotaz Ministerstva podáním ze dne 4. 3. 2021 sdělila, že žalobce v průběhu výkonu vazby od 28. 6. 2019 do 13. 10. 2020 návštěvy žádal, ty se dostavovaly pravidelně, využíval také telefonického hovoru z výkonu vazby a korespondence probíhala převážně s rodinou a přáteli. Součástí tohoto sdělení byl přehled realizovaných návštěv, v němž se nachází 101 položek návštěv, z nichž návštěva paní L. Y., manželky žalobce, se uskutečnila 29x a návštěva A. Y., dcery žalobce, proběhla 17x. Žalobce v rámci správního řízení namítal, že je v rozporu s nejlepšími zájmy dítěte, aby byl nucen vycestovat, neboť žije se svou manželkou a dcerou v České republice po celou dobu života dcery. Ministerstvo však dospělo k závěru, že jsou dány podmínky pro zrušení trvalého pobytu žalobce, proto vydalo prvostupňové rozhodnutí. Právo k trvalému pobytu totiž není právem absolutním. Žalobce měl myslet na nejlepší zájmy své dcery tehdy, když páchal trestnou činností, která směřovala přímo proti České republice jako

hostitelskému státu. Prvostupňový orgán se zabýval také přiměřeností dopadů svého rozhodnutí na manželku a dceru žalobce, u kterých se pobytové oprávnění nemění, tudíž prvostupňové rozhodnutí na ně nebude mít nepřiměřený dopad. Zároveň žalobce nepřichází o možnost se se svou dcerou a manželkou i nadále stýkat. Žalobce může využít bezvízový styk mezi Českou republikou a Ukrajinou nebo si může požádat o některé z nižších pobytových oprávnění.

18. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal odvolání, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
19. Dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života.
20. Z citovaného zákonného ustanovení tak jednoznačně plyne oprávnění správních orgánů zrušit pobytové oprávnění cizinci, který se dopustí úmyslného trestného činu, za který je soudem České republiky pravomocně odsouzen. Ze správního spisu je přitom zřejmé, že tato podmínka byla v případě žalobce naplněna, neboť byl na základě rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 13. 7. 2020 č. j. 10 T 28/2020-1510, a následného rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 10. 2020, č. j. 8 To 312/2020-1541, odsouzen za zločin krácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 30 měsíců. Žalobce ostatně ani naplnění této podmínky pro zrušení svého trvalého pobytového oprávnění nijak nerozporoval.
21. Dále z předmětného zákonného ustanovení vyplývá, že toto zrušení trvalého pobytového oprávnění musí být přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života. Právě tento aspekt žalobce napadá.
22. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout Ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
23. Přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života cizince se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008-75, nebo ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39).
24. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, „V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z novější judikatury Evropského soudu pro lidská práva srovnej např. R. da S. a H. proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; N. proti Norsku, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; K. proti Nizozemsku,

rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či Ů. proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, str. 958-959*). V této souvislosti zdejší soud připomíná, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. 7 As 112/2011-65; či nálezn Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).“

25. Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména R. da S. a H proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Ů. proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje - po patřičné úpravě - za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39).
26. Z judikatury správních soudů plyne i závěr, že čím delší dobu cizinec na území České republiky pobývá, tím více by se správní orgány měly zabývat možnými dopady zrušení pobytového oprávnění do rodinného a soukromého života a jejich poměřováním ve vztahu k intenzitě důvodu pro zrušení takového pobytového oprávnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013-41). V projednávané věci by tak správní orgány měly posuzovat intenzitu spáchaného trestného činu a poměřovat jej se zásahem do rodinného a soukromého života žalobce.
27. Krajský soud na podkladě správního spisu shledal závěr správních orgánů ohledně přiměřenosti dopadu napadeného a prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce za správný, neboť se ztotožnil s úvahami správních orgánů, na základě nichž k tomuto závěru dospěly. Lze souhlasit s tím, že v důsledku zrušení trvalého pobytového oprávnění žalobci nebude nijak zasaženo do pobytového oprávnění jeho manželky a dcery. Žalobce přitom nebyl nikým nucen k tomu, aby se trestné činnosti, za kterou byl postižen, dopustil. Současně disponuje jinými možnostmi, jak si může přítomnost se svou rodinou zajistit, ať již se jedná o nižší pobytové oprávnění či bezvízový

styk. Domnívá-li se žalobce, že napadené a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí je pro něj nepřiměřeně přísné, je nutné zohlednit to, jakého protiprávního jednání se žalobce dopustil a že byl za toto jednání odsouzen k trestu odnětí svobody nepodmíněně na dobu 30 měsíců. Žalovaná se přitom přiměřeností svého a prvostupňového rozhodnutí dostatečně zabývala na s. 7 a 8 napadeného rozhodnutí, pročež soud na tyto úvahy žalované blíže odkazuje.

28. Žalobce podstatnou část žaloby věnoval argumentaci týkající se své dcery, jejíž nejlepší zájem bude napadeným a prvostupňovým rozhodnutím zasažen, v důsledku čehož jsou tato rozhodnutí nepřiměřená z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Soud v tomto směru předně odkazuje na s. 9 napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaná velmi detailně nejlepším zájmem dítěte, tj. dcery žalobce, zabývala, a to jak z hlediska pevnosti rodinných, sociálních a kulturních vazeb, tak z hlediska míry její integrace na území České republiky. S úvahami zde uvedenými se soud plně ztotožnil a pro úplnost na tyto úvahy odkazuje. Není pravdou, že by správní orgány neuvedly, v čem tento nejlepší zájem spočívá, resp. že by tento nijak nedefinovaly – explicitně poukázaly na to, že oním nejlepším zájmem dcery žalobce je setrvání na území České republiky, přičemž jejího pobytového oprávnění se rozhodnutí týkající se žalobce nikterak nedotkne. Argumentace žalobce o případném přestěhování na Ukrajinu není případná, neboť není na jisto postaveno, že se žalobce ocitne v zemi svého původu v důsledku napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Tvrdí-li žalobce, že mezi ním a dcerou probíhaly pravidelné telefonáty, tuto skutečnost nikterak neproazuje, navíc tato nijak nevyplývá ze správního spisu. Ve své argumentaci žalobce rovněž uvádí účast dcery na hovorech prostřednictvím platformy Skype se svou manželkou, nicméně jak vyplývá z vyjádření Věznice Heřmanice, takový hovor s manželkou žalobce v průběhu výkonu trestu odnětí svobody uskutečnil toliko jednou. Je pravdou, že dcera žalobce navštěvovala zejména v době výkonu vazby, nicméně i s touto skutečností se žalovaná v napadeném rozhodnutí vypořádala. Pokud žalobci není zřejmé, na základě čeho správní orgány dospěly k závěru, že jeho manželka neprojevovala významný zájem o kontakt prostřednictvím Skype, lze odkázat právě na přípis Věznice Heřmanice, který si správní orgány vyžádaly.
29. Odůvodnění správních orgánů ohledně přiměřenosti dopadů svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce neshledal soud ani za nikterak formální a obecné, jak žalobce naznačuje.
30. Soud proto obě rozhodnutí správních orgánů považuje za přiměřená z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, námitka nesprávného právního posouzení dané věci je tudíž nedůvodná.
31. Krajský soud se neztotožnil ani s tím, že by v projednávané věci nebyly dodrženy základní zásady správního řízení. V postupu správních orgánů soud neshledal porušení zásady objektivního a nestranného přístupu. Není pravdou, že by byly zohledněny toliko okolnosti svědčící v neprospěch žalobce. I okolnosti svědčící ve prospěch žalobce správní orgány zohlednily ve své úvaze, lze takto poukázat například na úvahu ohledně chování žalobce v době vazby a výkonu trestu odnětí svobody učiněnou v napadeném rozhodnutí.
32. Stejně tak nebyl v projednávané věci porušen princip předvídatelnosti rozhodování správních orgánů a princip legitimního očekávání. Zdejší soud připomíná, že správní orgány jsou v souladu se zásadou legitimního očekávání zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu povinny dbát, aby při rozhodování skutkově shodných či obdobných případů

nevznikaly nedůvodné rozdíly. Tato zásada nastoluje pro podmínky veřejné správy požadavek vytváření ustálené rozhodovací praxe, jež by měla být měněna jen v odůvodněných případech. I přesto je však nutné vždy ke každému správnímu řízení přistupovat individuálně a přihlížet ke všem skutkovým okolnostem každého jednotlivého případu. Žalobce argumentoval jinými případy, v nichž Ministerstvo provádělo výslechy dětí, případně partnerů cizinců, což v projednávané věci neuskutečnilo. Konkrétně žalobce navrhoval provést jako důkaz správní spis vedený u Ministerstva pod sp. zn. OAM-1096/ZR-2014, aby tím prokázal rozkolísanost právní praxe. Zdejší soud však nepovažuje za nutné tento důkaz provádět, neboť, jak již bylo zmíněno výše, ke každému správnímu řízení je nutno přistupovat individuálně. Nadto je potřeba zohlednit vždy individuální okolnosti každého jednotlivého případu. Z tohoto důvodu se zdejší soud ztotožnil s názorem správních orgánů, považuje skutkový stav za dostatečně zjištěný a nejedná se o porušení zásady legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu.

33. Pokud žalobce v rámci žalobního návrhu navrhl provedení svědecké výpovědi své manželky a nezletilé dcery, krajský soud s ohledem na obsah správního spisu a zjištěné skutečnosti neshledal důvod pro provedení tohoto důkazního návrhu, ba naopak jej pokládá za nadbytečný.
34. Ve vztahu k přiložené lékařské zprávě potvrzující paranoidní psychózu žalobce krajský soud připomíná, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkumu napadeného rozhodnutí správního orgánu vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů. Nad rámec tohoto konstatování lze přesto uvést, navíc při zohlednění aktuální společenské situace, že žalobce disponuje jinými možnostmi, prostřednictvím nichž si může zajistit určité pobytové oprávnění na území České republiky, přičemž není nezbytně nutné, aby vzhledem ke své předchozí trestní minulosti disponoval pobytovým oprávněním nejvyššího typu.

V. Shrnutí a náklady řízení

35. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
36. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. dubna 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu